

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/06-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., bytom M., vo veci namietaného porušenia základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 S 9/04 z 1. októbra 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž-o-KS 266/2004 z 21. januára 2006 a jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť R. Č. o d m i e t a .
2. Žiadosti R. Č. o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2006 doručená žiadosť R. Č., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“).

Zo žiadosti vyplýva, že sťažovateľ požiadal o priznanie peňažného kompenzačného príspevku na kompenzačné zvýšenie výdavkov na diétne stravovanie. Rozhodnutím Okresného úradu S., odboru sociálnych vecí (ďalej len „okresný úrad“), sp. zn. S 1354/2001-11, 532/2002-09 z 22. septembra 2003 nebol sťažovateľovi požadovaný peňažný príspevok priznaný. Rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny B., pracoviska K. (ďalej len „ústredie“), sp. zn. 2004/00455 z 24. februára 2004 bolo rozhodnutie okresného úradu potvrdené. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 9/04-17 z 1. októbra 2004 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti rozhodnutiu ústredia. Napokon rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sž-o-KS 266/2004 z 25. januára 2006 doručeným sťažovateľovi 21. februára 2006 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Podľa názoru sťažovateľa tento spĺňal všetky zdravotné a ďalšie zákonom stanovené podmienky na priznanie peňažnej kompenzácie. Pokiaľ sa napriek tomu dospelo k pre neho nepriaznivým záverom, došlo tým k porušeniu sťažovateľovho práva na spravodlivý súdny proces. Keďže sťažovateľ je invalidným dôchodcom a ťažko postihnutou osobou, žije v spoločnej domácnosti s manželkou a školopovinným dieťaťom, nemôže si dovoliť zaplatiť trovy povinného právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž-o-KS 266/2004 z 25. januára 2006 vyplýva, že najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 9/04-17 z 1. októbra 2004. Podľa názoru najvyššieho súdu vykonanými dôkazmi vrátane odborného posúdenia sa preukázalo, že sťažovateľ nespĺňa zákonom predpísané podmienky. Nebolo preto možné považovať za dôvodnú ani námietku sťažovateľa o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, ale ani jeho námietku o nesprávnom právnom posúdení vecí.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak Ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 30 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Tieto tri podmienky na ustanovenie právneho zástupcu musia byť splnené súčasne.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd pri prerokovaní podania sťažovateľa dospel predovšetkým k záveru, že hoci sťažovateľ výslovne požaduje iba ustanovenie právneho zástupcu, v skutočnosti obsahom jeho podania je aj sťažnosť vo veci porušenia základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 9/04 z 1. októbra 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SŽ-o-KS 266/2004 z 21. januára 2006.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 S 9/04 z 1. októbra 2004, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytnutie ochrany základným právam a slobodám neprislúcha všeobecnému súdu. V danom prípade bolo voči rozsudku krajského súdu prípustné odvolanie, o ktorom rozhodoval najvyšší súd. Preto bolo v právomoci najvyššieho súdu ochranu poskytnúť (bod 1 výroku uznesenia).

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 266/2004 z 21. januára 2006, je sťažnosť zjavne neopodstatnená. Sťažovateľ považoval rozsudok najvyššieho súdu, rovnako ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré mu predchádzali, za porušenie práva na spravodlivý súdny proces v podstate preto, že všeobecné súdy a správne orgány dospeli ku odlišným skutkovým a právnym záverom ako sťažovateľ, keď jeho finančný nárok nepovažovali za dôvodný.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa jeho konštantnej judikatúry neúspech účastníka konania v súdnom spore neznamena automaticky porušenie jeho práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces. Za porušenie týchto základných práv sa považuje napr. nerešpektovanie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti

zbraní. V podanej sťažnosti sa však nenachádzajú žiadne tvrdenia, z ktorých by bolo možné čo len predbežne vyvodit' prípadné porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na tieto skutočnosti podľa názoru ústavného súdu treba túto časť sťažnosti považovať za zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku uznesenia).

Ústavný súd pri prerokovaní žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu zistil, že hoci podľa ním predložených dokladov by ustanovenie právneho zástupcu prichádzalo do úvahy, sťažovateľ nespĺňa poslednú podmienku, podľa ktorej nesmie ísť o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Uvedená skutočnosť je zrejmá z už uvedených úvah, z ktorých vyplýva, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená preto nemohol žiadosti vyhovieť (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2006